

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR:

Caracterul juridic al proprietății rurale altă dată la noi, de d-l C. G. Dissescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: Voica M. Neaeșu cu Iancu Nicolae.*

Tribunalul Ilfova, secția de notariat: Ecaterina P. Pretorian cu Societatea generală de asigurare «Dacia-România» și alții.

Judecătoria ocolului rural Odobești (Putna): Gh. Săcăreanu cu Irina Negulescu.

Caracterul juridic al proprietății rurale altă dată la noi

Imprejurările năprasnice și neprevăzute prin care trece România, a împedicat de fapt interesul revizuirii Constituțiunei. Interesul doctrinal a rămas însă în totul. Desigur că chestia revizuirii va fi reluată odată cu încetarea nesiguranței în care trăim. Iată de ce credem a reproduce din **Dreptul Constituțional** răspunsul pe care d-l Dissescu îl dă în cartea sa la întrebarea: *Care eră caracterul juridic al proprietății rurale altă dată la noi?*

Ar fi interesant și de actualitate pentru a răspunde la această grea întrebare a face un studiu istoric cercetând următoarele epoci:

Epoca Daco-Romană cu regimul egalitar;

Epoca slavă cu regimul feudal, de formă slavă;

Boiarina, Mirul și Moșnenii;

Epoca greacă cu marea și mica proprietate, Nicefor Focas și Vasile omorătorul de Bulgari;

Proprietățile mănăstirești;

Epoca regulamentară din 1832 și legea lui Știrbei din 1851, cu dreptul la viață pe moșie;

Legea din 1864;

Regimul Constituției din 1866, cu dezvoltarea proprietății țărănești, legislația lui I. C. Brătianu și P. P. Carp, cu proprietatea și munca liberă.

Un asemenea studiu amănunțit iese însă din cadrul nostru.

Dreptul de proprietate a născut din trebuința omului de a se nutri și a avea un adăpost. Trebuie să ai un drept asupra obiectelor de nutriment și

a locului unde te adăpostești. Evident că proprietatea în sine are un caracter de individualitate. Dar acest caracter n'a putut dăinui din două cauze: sociabilitatea a adus cu sine un caracter de colectivizare a proprietății. Pe de altă parte, forța a înfrânt dreptul, și atunci în mod fatal proprietatea s'a descompus într'un drept: proprietatea eminentă, și într'un fapt: posesiunea utilă sau folosința grevată de îndatoriri de prestații pentru a fi asigurată, protegiată. Astfel și în țările române, mai cu seamă sub influența slavă, proprietatea altădată a fost individuală și colectivă: *individuală* în persoana celui mai puternic, domnul, boierul mare sau mai mic, *colectivă* în personalitatea familiei devenită prin extensiune satul, comunitatea familiilor eșite din una sau mai multe familii. Proprietatea colectivă este asupra teritoriului comun, în limitele căruia trăiesc familiile. Pe acest teritoriu stă alături de proprietarul individual în drept și în fapt, proprietarii colectivi: sătenii. De aci obiceiul împărțirii moșilor în trei părți: două date populațiunii pentru trebuințele ei, fără ca proprietarul eminent să poată dispune de ele — iată forma colectivă a proprietății inferioare — și una a proprietarului — iată forma individuală a proprietății superioare. Cu alte cuvinte, boierul proprietar și țăranul simplu posesor. Boierul proprietar pentru a fi sigur de brațele muncitorilor, pentru a-i avea cu siguranță pe moșie, legați de pământ, a trebuit și el să-și lege proprietatea cel puțin în parte: *do ut des*. Țăranul dădea munca, proprietarul recunoștea, altă dată da posesia.

În tradiția țării noastre, proprietarul n'a avut proprietate efectivă pe două din trei părți din moșia lui. Câte odată, țăraniii aveau chiar toată moșia în posesia lor, căci boierii proprietari după timpuri preferau să aibă totul în o rentă fixată.

Legea lui Știrbei, din 1851, a recunoscut și dânsa dreptul vechiu al țărănilor asupra unei părți din proprietatea domeniială. «Proprietarul trebuie să dea țăranului pământul necesar pentru traiu, precum acesta este obligat să lucreze pentru proprie-

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNEA I

Audiența dela 23 Iunie 1915

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Voica M. Neacșu cu Iancu Nicolae

APEL.—MOTIVELE APELULUI.—TERMEN DE COMUNICARE.—
ART. 69 ȘI 333 PR. CIVILĂ.

Din combinarea art. 69 și 333 pr. civ., rezultă că neindicarea temeiurilor de drept și de fapt, pe cari se sprijină apelul, îndrituește pe partea interesată să ceară amânarea și comunicarea lor, fără a se putea face o a doua amânare pe acest motiv, ceea ce însemnează că instanța de apel este în drept să respingă apelul, dacă apelantul nu a comunicat motivele de apel nici chiar în urma termenului acordat în acest scop.

No. 426. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Voica M. Neacșu, contra sentinței tribunalului Dâmbovița, secția I, cu No. 610 din 1914, în proces cu Iancu Nicolae.

S'au ascultat: citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu; d-l avocat Anastasiu, din partea recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Diaconescu, din partea intimatului, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Greșita interpretare și aplicare a art. 69 și 333 pr. civ. Prin faptul că la ziua înfățișării nu aveam depuse la dosar motivele de apel, tribunalul eră obligat a-mi da un termen spre a le depune la dosar. Nulitatea prescrisă de art. 69 pr. civ. este pentru acțiuni și nu se poate aplică prin analogie și cererilor de apel, întrucât legea nu o prescrie și nulitățile nu pot fi create prin interpretare».

II. «Deși art. 326 alin. II pr. civ. arată că petiția de apel va cuprinde și mijloacele de apel, însă această cerință a legii nu este prescrisă sub pedeapsă de nulitate, deci prin exces de putere s'a respins ca nemotivat».

Având în vedere că, prin sentința supusă recursului, tribunalul a respins ca nemotivat apelul recurentei, constatând că dânsa nu a formulat și comunicat motivele de apel nici prin petițiunea de apel, nici în urma termenului acordat de tribunal în acest scop;

Considerând că, judecând astfel, tribunalul a făcut o justă aplicare a art. 69 și 333 pr. civ.;

Că, în adevăr, din combinarea acestor două articole, rezultă că neindicarea temeiurilor de drept și de fapt, pe cari se sprijină apelul, îndrituește pe partea interesată să ceară amânarea și comunicarea lor, fără a se putea face o a doua amânare pe acest motiv, ceea ce însemnează că instanța de apel este în drept să respingă apelul, dacă apelantul nu a comunicat motivele de apel nici chiar în urma termenului acordat în acest scop;

Considerând că aceste dispozițiuni din procedura civilă sunt aplicabile și afacerilor judecate de judele de

tar. In aceste raporturi trebuie ținut seamă de trebuințele cultivatorului și de valoarea moșiei». De netăgăduit, legea lui Știrbei are un caracter socialist, inspirat, cred eu, de doctrina franceză, «le droit au travail»; totuș Barbu Știrbei eră un convins conservator inițiat la școala lui Guizot.

Pe pământul pe care țăranul este posesor, zice Vasile Boerescu în «La Roumanie après le traité de Paris, du 30 Mars 1856», el este om liber, ade-vărat proprietar, este coproprietar, însă fără dreptul de a eși din indiviziune. Țăranul este mai mult decât un chiriaș, decât un uzufructuar, căci dreptul său nu e mărginit la un timp oarecare și nu se stinge cu viața țăranului, trece la moștenitor. Acest drept este real, nu personal. Iar Bălcescu, în «Question économique des Principautés Danubiennes», afirmă aceiaș idee. «După vechiul obicei și după Regulamentul Organic, proprietarul n'are un drept absolut pe domeniul său. Țăranii sunt posesori pe cele două părți ale pământului lucrat și curățit de ei de veacuri sau coproprietari cu proprietarul nominal, căruia îi datorese un venit în bani sau în muncă». In fapt așa dar, pe fiecare proprietate sunt doi proprietari ereditari, proprietarul *nominal* și țăranul *posesor*.

In unele localități, mai cu seamă la munte, proprietatea curat individuală nu o găsim. Găsim proprietatea colectivă, numită proprietatea moșnenilor, adică a celor vechi, bătrâni, câte odată de origină romană, scoborători rămași în indivizie perpetuă, altădată de origină slavă (Mirul). Deosebirea eră mare: în primul caz, fiecare părtaș eră în indivizie în fond și în venit, în acel de al doilea, proprietatea fondului eră a obștei (comunitatea), iar veniturile în devălmășie în părți egale sau neegale. Cu timpul doctrina romană dezvoltată cu deosebire de spiritul dreptului roman, s'a generalizat, așa că moșnenii sunt considerați peste tot coproprietari și în fond și în venituri.

Multe din proprietățile moșnenești ca și multe din proprietățile individuale țărănești s'au contopit în proprietățile boerești prin răspândirea șerbiei, a necesității protecțiunii și exonerării de sarcini.

Acest regim al proprietății a încetat la 1864. Da, de sigur. Această lege împroprietărind pe țărani a făcut și o împroprietărare — a țăranilor — și două exproprieri: a expropriat pe proprietarul nominal din domeniul său eminent, a expropriat pe țărani însurăței din dreptul lor expectativ și a dat țăranului dreptul de a se rescumpără. Cu alte cuvinte, legea din 1864 a făcut două liberațiuni: a proprietății și a țăranului. Ce garanții a luat legea din 1864 pentru conservarea proprietății țărănești? Ar fi trebuit să ia două garanții: inalienabilitatea și indivizibilitatea pământului răscumpărat pentru ca să se împiedice pulverizarea lui.

Legea din 1864 trebuia să stabilească majoratul sau minoratul care a fost altădată în obiceiurile noastre. Din nenorocire, legea din 1864 n'a prevăzut decât inalienabilitatea care și dânsa în parte a dat rezultate rele cari au împiedicat pe cei harnici de a dobândi pământ. Mulți din cei împroprietăriți nu mai au azi decât două pogoane, iar marele număr, cum am arătat mai sus, nu are nimic. Exproprieria se impune.

C. G. DISSESCU.

ocol în prima instanță, de oarece ele nu contrazic, ci completează rânduelile din procedură prescrise de legea judecătorilor de ocoale, care, prin art. 98, prevede, ca și art. 326 pr. civ., că apelul se face în același mod ca și cererea introductivă de instanță;

Că, prin urmare, ambele motive de ȧasare, nefiind fondate, recursul cată să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 1 Iunie 1915

Președinta d-lui Periețeanu-Buzău, judecător de ședință

Ecaterina P. Pretorian cu Societatea generală de asigurare «Dacia-România» și alții.

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI.— CONTESTAȚIUNE.— IMOBIL.— PROCES-VERBAL DE PUNERE ÎN POSESIE.— ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE.— ART. 565 PR. CIV.

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI.— CREDITOR IPOTECAR.— IMOBIL NEPREVĂZUT ÎN TITLU.— ART. 1719 C. CIV.

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI.— IMOBIL.— DEȚINĂTOR.— TERȚIU.— PRESCRIȚIUNE.— ART. 568 PR. CIV.

URMĂRIRE GENERALĂ DE VENITURI.— CONTESTAȚIUNE.— CERERE DE SUSPENDARE.— REVENDICARE.— ART. 530 PR. CIV.

1⁰ Procesul-verbal de punere în posesie, care nu este altceva decât executarea ordonanței de adjudecare, nu poate produce și conferi adjudecatorului mai multe drepturi decât acelea ce le conferă însăș ordonanța.

2⁰ Din moment ce creditorul ipotecar urmăritor are un titlu executor contra debitorului său, el poate urmări orice avere a acestuia, drept pe care îl are chiar dacă ar fi un simplu creditor-chirografar.

3⁰ Pentru ca deținătorul să poată opune terțiului care urmărește în calitate de creditor ipotecar veniturile generale ale imobilului, prescripțiunea prevăzută de art. 568 pr. civ., trebuie ca posesiunea sa să fie bazată pe just titlu și bună credință.

4⁰ Tribunalul nu poate încuviința suspendarea urmării, pe temeiul art. 530 pr. civ., dacă contestațiunea nu este bazată pe o cerere de revendicare.

No. 207. — Respinsă contestația făcută de Societatea de asigurare «Dacia-România», în contra urmării generale de venituri, cerută de d-ra Ecaterina P. Pretorian.

Au pledat: pentru contestatoare, «Dacia-România», d-l avocat V. Athanasovici; pentru creditoarea urmăritoare, d-nii avocați D. Negulescu și Al. Cerban; pentru debitor, d-l avocat Filip Gesticone, și pentru intervenientul Ministerul de război, d-l avocat Gr. Caracaș.

Tribunalul,

Asupra urmării veniturilor generale făcută de d-ra Ecaterina P. Pretorian, prin petiția înregistrată la No. 6217 din 1915, cum și asupra contestațiunii făcută de Societatea de asigurare «Dacia», prin petiția înre-

gistrată la No. 15712 din 1915, contra acestei urmării, conexasă prin jurnalul No. 4246 din 1915:

Având în vedere concluziunile părților, actele și lucrările din dosar, din care se constată că N. I. Vasiliu, în anul 1894, se împrumută dela Societatea Creditului urban din București, cu suma de 70.000 lei, cu actul de ipotecă, înscris la No. 761 din 1914, și afectează, în primul rang, zisei Societăți, imobilul său din București, Bd. Elisabeta No. 39, cu limitele și vecinătățile arătate în act, iar în anul 1895, face un nou împrumut de lei 30.000, prin actul înscris sub No. 1486 din 1895, la aceeaș Societate, ipotecând, pe lângă imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, dejă afectat, și imobilul din calea Plevnei, fără număr. În anul 1897, se împrumută dela Societatea «Patria», azi Societatea «Dacia-Romania», cu suma de 60.000 lei, în al doilea rang după Creditul urban, ipotecând ambele imobile. În fine, în anul 1899, face un al treilea împrumut, în al treilea rang, cu ipotecă de 50.000 lei, la d-ra Ecaterina Pretorian, tot asupra ambelor imobile. N. I. Vasiliu, nefiind următor cu plata ratelor, Societatea Creditului urban din București, în baza ambelor acte de ipotecă, scoate în vânzare imobilul ipotecat din Bd. Elisabeta No. 39, care se adjudecă definitiv asupra Societăți «Patria», astăzi «Dacia-România», și căreia se emite ordonanța de adjudecare. «Patria», cere punerea în posesie a imobilului cumpărat la licitație publică și, prin procesul-verbal cu data de 20 Decembrie 1903, este pusă în posesie, din eroare, atât asupra imobilului adjudecat din Bd. Elisabeta No. 39, cât și asupra imobilului din calea Plevnei No. 10, care nu fusese scos în vânzare, iar tribunalul face ultima închiere și confirmă punerea în posesie, însă numai asupra imobilului prevăzut în ordonanța de adjudecare. Dela această dată, Societatea «Patria» («Dacia-Romania») stăpânește până azi imobilul în chestiune. D-ra Ecaterina P. Pretorian, creditoare ipotecară, cere, în anul curent, și tribunalul încuviințează urmărirea veniturilor generale ale imobilului ce-i este ipotecat, din calea Plevnei No. 10 (fost fără număr), averea debitorului N. I. Vasiliu, la care urmărire Societatea «Dacia-Romania», fostă «Patria», face contestația de față.

Acestea sunt faptele.

Având în vedere că Societatea «Dacia-Romania», prin reprezentantul său, cere admiterea contestațiunii: 1⁰ că, imobilul, ale cărui venituri se urmărește, este

proprietatea sa, cumpărată la licitație publică și asupra căruia este pusă în posesie printr'un proces-verbal al portărilor și confirmat de tribunal, în urma căruia s'au purgat toate ipotecile și privilegiile cari grevau acest imobil, și că, dacă ipoteca d-rei Ecaterina Pretorian din eroare a rămas nepurgată, această eroare nu poate constitui un drept; 2° că, ipoteca creditoarei urmăritoare este nulă, de oarece în actul de ipotecă nu se arată vecinătățile imobilului afectat, pe când în actul de ipotecă al Societății «Patria», deși nu se indică numărul și vecinătățile, dar se referă la actul de împrumut dela Creditul urban; și 3° că, dela data punerii în posesie a Societății «Patria» până astăzi au trecut mai mult de 5 ani, termen prevăzut de art. 568, pr. civ. și, ca atare, drepturile terților sunt prescrise; în subsidiar, cere suspendarea urmăririi de față până la judecarea acțiunii pe cale principală, acțiune fiind vorba de revendicarea imobilului, acțiune care este din competența tribunalului de notariat și care trebuie s'o facă nu Societatea «Dacia», care posedă imobilul, ci d-ra Pretorian, creditoare, și Vasiliu, pretins proprietar;

Având în vedere că, defendoarea cere respingerea contestației, susținând: 1° că, Societatea «Dacia-România» a cumpărat la licitație publică numai imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, și eroarea făcută în procesul-verbal de punere în posesie nu poate constitui pentru adjudecarea un drept; 2° că, este indiferent dacă în actul său de ipotecă se arată sau nu numărul și vecinătățile imobilului ipotecat, căci chiar de ar fi creanță chirografară poate urmări orice avere a debitorului său, și că, în ceea ce privește procesul-verbal de punere în posesie și prescripțiunea prevăzută în art. 568 pr. civ., nu-i pot fi opozabile, întrucât argumentul este neîntemeiat, căci această prescripție presupune o posesiune bazată pe just titlu și bună credință; or, această esențială condițiune lipsește, căci ordonanța de adjudecare constituie un just titlu pentru ceea ce este cuprins în ea, și în speță imobilul în litigiu din calea Plevnei No. 10, fost fără număr, nu este cuprins în ordonanța de adjudecare, iar în ceea ce privește cererea făcută de contestator în subsidiar, ca, pe baza art. 530 pr. civ., să se suspende vânzarea, cere respingerea ca neadmisibilă;

Având în vedere că, în fapt, se constată din dosar că Societatea Creditului urban din București, prin adresa înregistrată la No. 42263 din 1900, cere scoa-

terea în vânzare cu licitație publică pentru despăgubirea sa de suma de 100.000 lei, cât avea să ia dela Vasiliu, în baza actelor de ipotecă No. 761 din 1894 și 1486 din 1895, care grevau primul pentru 70.000 lei numai imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, și secundul pentru 30.000 lei, atât pe cel din Bd. Elisabeta No. 39, cât și pe cel din calea Plevnei, No. 10, fost fără număr, și uzând de facultatea ce are orice creditor ipotecar de a urmări imobilele ce-i sunt afectate, numai unul sau parte dintre ele, urmărește numai pe cel din Bd. Elisabeta No. 39, căruia, prin aceeaș adresă, îi indică limitele și vecinătățile tocmai în interesul de a-l separa de orice alte bunuri ale debitorului și de a nu se face confuzie în spiritul concurenților, manifestându-și astfel voința de a urmări, deocamdată, numai acest imobil, și tribunalul, prin jurnalul cu No. 1016 din 3 Februarie, ordonă vânzarea lui;

Considerând că, în tot cursul urmăririi, în afipte și publicațiuni și în toată procedura vânzării silite, se face mențiune numai pentru imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, și atunci când, din eroare, tabloul de ordinea creditorilor, încheiat conform art. 506 bis pr. civ., se trece și d-ra Ecaterina Pretorian, creditoarea urmăritoare de astăzi, cu creanța sa care grevează imobilul din calea Plevnei No. 10, Societatea Creditului urban din București, cu adresa înregistrată la No. 29419 din 1901, intervine și cere scoaterea acestei creanțe din tablou, cu mențiunea că este privitoare la alt imobil al lui Vasiliu, din calea Plevnei No. 10, pe care nu înțelege să-l urmărească;

Având în vedere că, odată stabilit că se vinde numai imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, se procedează la vânzare și tribunalul, prin jurnalul cu No. 2791 din 1901, adjudecă provizoriu, iar cel cu No. 3212 din 14 Martie 1902 definitiv asupra Societății «Patria», azi «Dacia-România», cu prețul de 116.000 lei numai imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, pentru care se emite ordonanța de adjudecare cu No. 1181 din 1902, definitiv investită cu titlu executoriu și care trece numai acest imobil în posesia Societății «Patria», căci numai acest imobil se vânduse și în toată instanța de urmărire alt imobil nu mai figurează;

Considerând însă că, atunci când, în conformitate cu dispozițiile legii de procedură civilă, portărele încheie procesul-verbal de punere în posesie, se face eroarea, care, de altfel, nu poate folosi noului achizitor; că, deși se menționează că i se trimite spre executare ordonanța

de adjudecare cu No. 1181 din 1902, totuș pune în posesie pe zisa Societate, atât asupra imobilului prevăzut în ordonanța de adjudecare din Bd. Elisabeta No. 39, cât și asupra altui imobil din calea Plevnei No. 10, care nu eră cuprins în titlul ce i se trimisese spre executare, imobilul care face obiectul procesului de astăzi;

Având în vedere însă că, atunci când tribunalul încheie ultimul act de executare, conform art. 403 pr. civ., confirmă punerea în posesiune a Societății «Patria» numai asupra imobilului prevăzut în ordonanța de adjudecare cu No. 1181 din 1902, și care nu este altul decât cel din Bd. Elisabeta No. 39; că, astfel fiind, primul motiv de contestație că imobilul urmărit de d-ra Ecaterina Petrescu-Pretorian ar fi proprietatea Societății contestatoare, urmează a fi respins, întrucât procesul-verbal de punere în posesie, care nu este altceva decât executarea ordonanței de adjudecare, nu poate produce și conferi adjudecatărilor mai mult drept decât însăși ordonanța de adjudecare, și că odată stabilit acest lucru, este explicabil pentru ce nu s'a operat purga, conform art. 565 pr. civ., în ceea ce privește creanța d-rei Ecaterina Pretorian, care privea cu totul alt imobil decât cel vândut.

Asupra celui de al doilea motiv de contestație, că ipoteca creditoarei Ecaterina Pretorian este nulă, de oarece în act nu se arată numărul și vecinătățile imobilului afectat:

Considerând că, din momentul ce creditoarea ipotecară urmăritoare are un titlu executoriu în contra debitorului său N. I. Vasiliu, și chiar de ar fi creditoare chirografară, îi poate urmări orice avere, în speță imobilul din calea Plevnei No. 10, acest motiv de contestație este neîntemeiat și urmează a fi respins ca atare.

Asupra celui de al treilea motiv:

Având în vedere că contestatoarea, Societatea «Dacia», își întemeiază acest motiv pe dispozițiunile art. 568 pr. civ., pe baza căruia drepturile terților sunt prescrise, dacă în termen de 5 ani nu au făcut acțiune în revendicare;

Considerând că, pentru a se putea folosi de motivul tras din dispozițiile art. 568 pr. civ., legiutorul presupune o posesiune de 5 ani, bazată pe just titlu și bună credință;

Considerând, în speță, că ordonanța de adjudecare constituie, pentru Societatea «Dacia», un just titlu numai pentru ceea ce este cuprins în ordonanța de

adjudecare, adică numai pentru imobilul din Bd. Elisabeta No. 39, pentru celalt imobil din calea Plevnei No. 10, just titlu nu există pentru contestatoare; că, din momentul ce această condițiune esențială lipsește în cazul de față, dispozițiunile art. 568 pr. civ. nu sunt aplicabile, motivul de contestație devine nefondat și astfel urmează a fi respins.

Având în vedere cererea făcută în subsidiar de contestatoare, de a se suspenda urmărirea până la tranșarea acțiunii pe cale principală, tribunalul, apreciind și uzând de facultatea ce-i acordă legea prin art. 530 pr. civ., găsește că nu este loc de a se acordă și o respinge, întrucât nu s'a făcut acțiune în revendicare; că, așa fiind, contestația de față cată a fi respinsă.

Asupra urmăririi de venituri generale, cum și procesul-verbal încheiat de portărei în executarea acestei ordonanțe și din care se constată că urmărirea în chestiune s'a efectuat:

Având în vedere actul de ipotecă, înscris de acest tribunal sub No. 2326 din 1899, investit cu titlu executoriu, pe baza căruia reclamanta își sprijină cererea de urmărire;

Având în vedere că această urmărire s'a transcris sub No. 1461 din 1915 și că dispozițiunile art. 481 pr. civ. sunt îndeplinite; că, astfel fiind, cererea reclamantei este întemeiată și urmărirea de venituri în chestiune urmează a se validă;

Având în vedere dispozițiile art. 486 pr. civ. și dispozițiile art. 129 pr. civ., în ceea ce privește execuția provizorie, pe care tribunalul o acordă numai în ceea ce privește girantul administrator;

Având în vedere cererea creditoarei de a i se acordă cheltueli de judecată, care găsindu-se întemeiată, a încuviințat-o și le fixează la suma de 200 lei.

Pentru aceste motive, respinge contestația.

Semnați: Perietzeanu-Buzău, I. Curtovici.

JUDECĂTORIA RURALĂ OCOLUL ODOBEȘTI

Județul Putna

Audiența dela 15 Octombrie 1915

Gh. Săcăreanu cu Irina Negulescu

EXECUȚIUNE SILITĂ.— SUSPENDARE.— OPRIREA DE A SE ÎNCEPE O URMĂRIRE.— CAUȚIUNE.— ART. 400 URM. PR. CIV.
EXECUȚIUNE SILITĂ.— CONTESTAȚIE.— INSTANȚĂ.— CAUȚIUNE DEPUȘĂ DE DEBITORUL CONTESTATOR.— ART. 428 PR. CIVILĂ.

1° Spre a avea loc suspendarea sau oprirea unei urmăriri, partea contestatoare e obligată ca odată cu înmânarea contestațiunii, să depue și o sumă,

care va avea de scop a servi spre îndeostularea creditorului urmăritor pentru daunele ce le-ar suferi din cauza acestei împiedicări momentane de a execută, și care sumă variază, după cum are a se cere suspendarea sau de a se oprî începerea executării.

2° Când instanța de judecată într'o contestație asupra unei urmăritori este și instanța de executare, suma ce va fi rămasă disponibilă din cauțiunea ce a fost depusă de debitorul contestator pentru suspendarea executărei, după ce creditorul urmăritor se va fi îndeostulat de daunele ce i s'a adus prin respingerea contestației, se va da imediat creditorului, în contul creanței ce se execută, fără a fi nevoie de vre-o poprire.

Judecata,

Având în vedere prezenta petiție, prin care Gh. Săcăreanu, în calitate de creditor, a cerut a i se eliberă suma de 400 lei, ce a fost depusă de debitorul Irimia Negulescu, prin recipisa No. 2345 din 1915, a administrației financiare Putna, drept cauțiune ordonată de instanța judecătorească pentru suspendarea urmăririi îndreptate în contra sa, în baza cărții de judecată comercială No. 685 din 1914, a judecătoriei rurale Ocol Odobești, prin care I. Negulescu a fost obligat a plăti lui Gh. Săcăreanu suma de 1.000 lei, cu procente și 35 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că Gh. Săcăreanu cere a i se eliberă această sumă de 400 lei, imputându-se asupra cărții de judecată ce se execută și a se continuă urmărirea pentru rest, prezentându-ne sentința cu No. 248 din 1915 a tribunalului Putna, secția II, investită cu formula executorie, din care rezultă că acea contestație a lui I. Negulescu, respinsă la judecătorie Odobești, cu 20 lei cheltueli de judecată, a fost menținută astfel și în apel cu încă 100 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că, ceea ce urmează a se rezolvă, este a se ști la ce au a servi aceste valori depuse drept cauțiune;

Având în vedere că, o executare poate fi împiedicată în două moduri de către persoanele interesate și care voesc a-și valorifica, pe calea contestației, drepturile pretinse de ele;

Primul, e cel prevăzut de art. 401 pr. civ., când executarea a început dejă și contestatorul, pentru a împiedică mersul ei, va trebui să se adreseze instanței judecătorești, care va putea, după înfățișarea părților litigante din contestație sau în cazuri urgente, chiar

mai înainte de înfățișare, să suspende executarea cu sau fără cauțiune, ce va fixa-o acea instanță judecătorească;

Al doilea caz, e cel prevăzut de art. 428 pr. civ., când executarea nu a început încă, ci este pe punctul de a începe, agentul executor se găsește la fața locului, voind a procedă la executare, iar partea interesată, spre a oprî începerea executărei, va fi datoare ca, odată cu înmânarea contestației agentului executor, să-i depună și valoarea ce se cere prin titlul ce se execută, după care instanța judecătorească va hotărî, potrivit cu cele zise la art. 400 și următorii din pr. civ.

Având în vedere că, asupra materiei execuției silită, legiuitorul procedurii civile din 1900 a insistat cel mai puțin, din care cauză azi se dă naștere la desbateri incontinue înaintea instanțelor judecătorești și la jurisprudențe variate, chiar înaintea Inaltei Curți de casație;

Având în vedere că, aceste două texte de lege sunt aplicabile, atât urmăririlor mobiliare, cât și în caz de predare silită a mișcătoarelor și nemoșcătoarelor, precum de asemenea sunt aplicabile, în caz când contestația e pornită de debitor sau de un terțiu, cu toate că art. 428 pr. civ. vorbește numai de debitor, dar, în lipsă de un alt text expres de lege și fiind identitate de motive, rezultă că dispozițiunile lui se vor aplică și terțiului contestator;

Având în vedere că un text de lege este o regulă de drept generală de urmare asupra celor ce se întâmplă mai des, neputând cuprinde și cazuri izolate;

Astfel, art. 428 pr. civ., va avea aplicarea lui generală, spre a se oprî orice începere de executare, dar se poate întâmplă ca cel ce voește a face contestația, în caz de urmărire mobilă, să nu fi intervenit la agentul executor, cu ocazia aplicărei sechestrului, și a neglijat a interveni și după aceea la instanța judecătorească, spre a cere suspendarea, conform art. 401 pr. civ., ci intervine la agentul executor, atunci când el vine la fața locului spre a efectua vânzarea lucrurilor sechestrate; în acest caz, contestatorul fiind obligat, conform art. 428 proc. civ., a depune întreaga sumă ce i se cere, agentul executor se va oprî dela continuarea executărei, rămânând ca apoi instanța judecătorească să decidă;

Tot asemenea, și în cazul de predare silită a mișcătoarelor și nemișcătoarelor, vom observă că nu va putea avea loc o suspendare a executărei, ci numai de a se

oprî, orice început de executare, de oarece, în acest caz, începutul și sfârșitul executării de fapt au loc prin una și aceeași operație, evacuarea, iar contestatorul are dreptul a face contestația și a cere oprirea oricărei executări, fie mai înainte de a începe orice executare, adică mai înainte de a veni agentul executor la fața locului fie la fața locului, înaintea agentului executor, fie a cere repunerea în posesie, după ce s'a făcut evacuarea, dar mai înainte de a se încheia ultimul act al executării, rămânând a se începe din nou executarea, atunci când va fi respinsă contestația (*Cr. judiciar* No. 12 din 1915);

Că, în acest caz, având a se oprî începerea executării, fie de agentul executor, fie de instanța judecătorească, suma ce va urmă să fie depusă va fi cea prevăzută de art. 428, și care valoare ce are a se cere în acest caz, va fi însăș valoarea aceluia lucru mobil sau imobil ce a fost prevăzută în cererea de acționare în judecată;

Că, prin urmare, valoarea ce urmează a se depune de contestator variază astfel: când se va cere a se oprî începerea executării sau a se ridică orice urmărire începută, ambele aceste două cazuri ducând la același rezultat, valoarea ce are a se depune va fi suma ce se cere prin titlul ce se execută, iar atunci când se va cere suspendarea executării, valoarea ce are a se depune va fi o cauțiune ce va fixa-o instanța judecătorească, putând chiar a se admite suspendarea, fără nici o cauțiune;

Având în vedere că, pentru a se ști la ce au a servi aceste valori depuse, urmează a se ști mai întâi scopul pentru care au fost cerute a se depune;

Având în vedere că, atât în cazul de suspendare, cât și atunci când se oprește începerea oricărei urmăriri, creditorul urmăritor poate suferi o daună, iar legiuitorul, pentru a îndepărtă spiritul de șicană a contestatorului și a nu face iluzoriu de executat un titlu executor, a luat măsuri și pentru asigurarea creditorului urmăritor, pentru ca, în cazul unei contestațiuni nedrepte, să nu mai aibă nevoie de o nouă urmărire, și mai ales pentru cazul când contestatorul ce ar fi o persoană insolubilă, pus de cele mai multeori, anume de debitor, a dispus astfel obligarea contestatorului la depunerea unei sume ce să servească în viitor pentru îndestularea creditorului urmăritor de daunele ce i-au provenit prin suspendarea sau oprirea oricărei urmăriri;

Având în vedere că, în cazul când se oprește de a se începe o urmărire, dauna ce va suferi-o creditorul,

nu poate fi decât cel mult suma ce se cere prin titlul executor, de oarece prin urmărire se caută tocmai prinderea acestei sume, prin transformarea în bani a patrimoniului debitorului, iar măsura luată de legiuitor, pentru a se depune în acest caz suma ce se cere, e pentru ca, în timpul judecării contestației, debitorul să nu profite și să-și înstrăineze toată averea, pentru ca apoi, după respingerea contestației, începându-se urmărirea, să-l găsească insolubil;

Că, în ceea ce privește daunele ce i s'ar aduce creditorului și numai prin suspendarea urmăririi, acestea vor fi cu mult mai mici ca în cazul precedent, sau de cele mai multeori vor consistă numai în cheltuelile de judecată ce s'ar face cu apărarea în contestație, de oarece prin suspendare, se oprește urmărirea în starea în care se află în acel moment al suspendării, rămânând ca, în caz când se va respinge contestațiunea, urmărirea să continue înainte, ca și când nu ar fi fost suspendată, iar în caz de urmărire mobilă, creditorul își va avea asigurată creanța sa, în limitele avutului debitorului, prin faptul că, la suspendarea urmăririi, își avea efectuat sechestrul;

Că, prin urmare, scopul legiuitorului de a cere depunerea unei valori din partea contestatorului, în aceste cazuri de împiedicare a urmăririi, a fost de a asigura pe creditor de repararea imediată a daunei ce i s'ar produce prin aceste fapte, și acesta fiind scopul depunerii acestei valori, ea nu va putea servi decât pentru scopul în care a fost depusă, și anume pentru repararea daunei ce i s'a produs creditorului urmăritor;

Având în vedere că, debitorul contestator a fost obligat, în contestația ce a pornit-o contra creditorului, în totul la suma de 120 lei cheltuieli de judecată, urmează deci a se dispune ca această sumă să fie eliberată creditorului din cauțiunea de 400 lei, ce a fost depusă de contestator pentru suspendarea urmăririi, și a se continuă urmărirea din starea în care a fost lăsată;

E întrebarea acum, ce vom dispune cu restul sumei de 280 lei, rămasă din cauțiune? Se poate ea elibera direct creditorului în contul sumei ce o urmărește, sau va trebui ca creditorul, pentru eliberarea ei, să înființeze o poprire?

Având în vedere că, prin executarea unui titlu ce conține o valoare bănească, nu se urmărește decât transformarea în bani a averii debitorului, cari bani să servească astfel spre îndestularea creditorului urmăritor;

Având în vedere că, azi, această instanță judecătorească, înaintea căreia s'a intentat și rezolvat contestația, este și instanță de executare și, prin acest fapt, suma ce a fost depusă cauțiune de debitorul contestator instanței judecătorești pentru suspendarea executării, se află în mâinile instanței de executare;

Că, prin acest fapt, instanța de executare avându-și îndeplinit scopul ce-l urmărește, și anume de a avea transformată în bani averea debitorului urmărit, ea nu va avea decât să predea această sumă de 280 lei, creditorului, în contul creanței ce execută, întrucât asupra ei nu se mai află nici o altă pretenție, iar executarea să se continue pentru rest.

Pentru aceste motive, admite cererea. etc.

Judecător-ajutor, D. D. Constantinescu.

Observațiune.— La prima vedere, art. 401 și 428 pr. civ. s'ar părea că se contrazic.

Art. 401 pr. civ., spune că atât debitorul, cât și oricare alt interesat, va putea cere suspendarea executării, cu sau fără cauțiune.

Art. 428 pr. civ., se pare că-l contrazice, când spune că datornicul nu va putea cere încetarea sau suspendarea, decât depunând suma.

Și, pe când art. 401 obligă pe debitor și pe ceilalți interesați la plata cauțiunii fixată de judecată, art. 428 se ocupă numai de debitor, când ar cere încetarea sau suspendarea urmăririi, și de ceilalți interesați nu.

Chestiunea prezintă interes juridic și mult interes practic.

Observate îndeaproape, aceste două texte de lege nu numai că nu se contrazic, dar se completează unul pe altul.

Art. 401 se adresează instanței judecătorești, iar principiul consacrat în acest text este că suspendarea va putea fi pronunțată numai de instanța judecătorească, potrivit art. 400 pr. civ., când va putea încă să aprecieze și utilitatea sau inutilitatea unei cauțiuni.

«Judecata, zice art. 401, va hotărî suspendarea după înfățișare, la înfățișare, anterior înfățișării pe cale grațioasă sau contencioasă, cu sau fără cauțiune, apreciind și cuantumul cauțiunii».

Acesta e principiul juridic, că suspendarea executării nu va putea fi dispusă decât de instanța care a ordonat executarea, sau de aceea care execută, potrivit art. 400 pr. civ., constatându-se aceasta printr'o încheiere supusă căilor de atac prevăzute de procedura civilă.

Ce se va întâmpla însă când cererea de suspendare sunt silit s'o fac agentului judecătorec care are delegația de a execută?

Va putea suspenda agentul judecătorec?

Va putea încetă urmărirea luând cauție și primind contestația?

Art. 401 nu a prevăzut, și aceea ce nu a prevăzut acest text de lege, completează art. 428 din procedura civilă.

Acest articol, până la alineatul ultim, privește pe agentul judecătorec, și întrucât agentul ce execută nu va putea pronunța suspendarea și nici nu va putea părăsi delegația dată de instanța hotărîtă de art. 400 pr. civ., acel ce se adresează lui, va trebui să depue suma cu care debitorul e urmărit, va trebui să satisfacă cauza delegației agentului judecătorec, pentru a-l înlătură dela executare, înmânându-i și contestația asupra căreia judecata va hotărî, potrivit cu cele zise de art. 400 și urm. pr. civ., zice ultimul alineat al art. 428¹⁾.

Prin aceste două texte, se deschide celor interesați două căi de îndeplinirea executării, una direct la instanța hotărîtă de art. 400 pr. civ., și alta la agentul judecătorec delegat cu executarea.

Alineatul ultim al art. 428 pr. civ., conservă principiul consacrat în art. 401 pr. civ., și fiind așa, atunci când instanța judecătorească va primi dela agentul judecătorec de executare contestația și va suspenda executarea, socot că-i va putea restitui o parte din suma depusă, reținând o parte ca cauțiune, sau chiar întreaga sumă, atunci când instanța, apreciind, va găsi cu cale, și aceasta reese din însăș redacția art. 428 alin. ultim, când zice «potrivit cu cele zise la art. 400 și urm. din cod», și ca atare, potrivit și cu art. 401, care dă facultatea exclusivă instanței să aprecieze utilitatea cauției.

Judecata, în conformitate cu dispozițiunile art. 428 alin. ultim pr. civ., va putea dispune încetarea urmăririi.

Ce se va face în acest caz cu suma depusă?

Suma depusă nu se va putea elibera, dânsa fiind cauza încetării urmăririi și a punerii debitorului în posesiunea averii urmărite, care fiind la dispoziția sa și dispunând de ea, ar putea-o înstrăina în mod dolosiv și în prejudiciul creditorului său, după cum spun și considerentele încheierii de mai sus.

Pentru aceleași motive, socot că este incontestabil că legiuitorul, prin cuvântul «datornic», din art. 428 pr. civ., a înțeles pe toți interesații, și ca atare și pe terțele persoane.

Art. 46 din regulamentul portăreilor, ar părea că contrazice cele expuse de subscrisul, când zice în textul său: «va suspenda executarea».

Socot că este o greșală de redacție a textului. Cred că prin cuvântul «va suspenda executarea», legiuitorul a voit să înțeleagă, va suspenda lucrarea cu care a fost însărcinat.

Acestea cred că sunt și considerentele cari au făcut pe legiuitorul din 1900 să menție aproape în totul redacția art. 428 din vechia procedură civilă.

IOAN GH. PROFIRIU

Fost judecător. Avocat

1) Vezi Regulamentul portăreilor, art. 43.